

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Bryggerens Jeremiade

Citation: Hertz, Henrik: "Bryggerens Jeremiade", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid63976/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Bruggerens Jeremiade.

Das Menschenvolk mich ennuhiet,
Ja, selbst der Freund, der sonst pafsabel.
Das kommt, weil man Madame tituliret
Mein süßes Liebchen, so süß und aimabel.
S. Getue.

Jeg hører tidt af en og anden Ven,
Jeg ansees for den lykkeligste Brugger;
At Alting søier mig hvor jeg vil hen.
— Nei, Godtfolk! jeg veed bedst, hvor Skoen trykker.

Vel er det sandt, jeg har min egen Gaard,
Og uden Prioteter og Restancer.
I Stalden begge mine Hæfter staae;
Og spændes de for Vogn, paa paa, de bandjer.

Jeg har en Rid'heft for min egen Mund,
En halssteent Kurvebogn med fire Sæder.
Hver Søndag ta'er vi ud til Slottenlund
Og frydes ved Naturens mange Glæder.

Dg fandt det er, jeg har en Deel forud;
For hvor jeg kommer, bli'er jeg respecteret.
Min ældste Søn stod øverst, det veed Gud!
Da han i Naasten sidst blev confirmeret.

— Men hermed er det ikke gjort. Enhver,
Du ogsaa Lykken søied' hant forresten,
Maa dog bekjende, at hun her og der
Har endnu mere fabrikeret Naasten.

See, nu er jeg en grumme holden Mand
Dg commanderer glatskaf i min Stue.
Hvad hjælper det? naar jeg dog aldrig kan
Saae Kjællingen derhjemme gjort til Frue.

Dg hvad der egentligt er værst derved,
For ellers jeg mig Polker derom kører,
Det er just det, at de, vi omgaaes med,
Er naasten lutter Borger-Officerer.

Dg har vi saa engang lidt Maskepi,
Lidt Selskab, som jeg sætter med det samme,
Er Mutter i det hele Compagnie
Vor Herre Død den eneste Madame.

See, det freperer! det veed Gud det gjør!
Og derfor er det evige Capitel,
Min Kone standjer ved, naar blot hun tør,
At jeg partout maa flaffe mig en Titel.

Men det er ikke gjort som sagt, Madere!
Folk er saa curlose her i Staden.
Jeg troer, man finder jor en Secretair
End Karlens Titel liggende paa Gaden.

Jor, skiondt jeg tidt har speculeret paa
Ndfilligt, som jeg tænkte skalde gjør'et,
Jeg mærker, det vil ikke rigtig gaar,
Hvor meget jeg endog har villet jmsør't.

Som nu at blise Borger-Officer,
Det har jeg selv fordarvet med Vitesten.
Jeg svor mig fri — som det saa ofte skeer —
Og gik med spanske Kluer under Vesten.

— Forøvrigt maa jeg sige til min Trøst,
At de, vi omgaaes med, de er' galante.
De sige Frue, saa det er en Lyst,
Til Kjællingen og til min rige Lante.

En fornem Mand — I kjender ham, jeg troer;
Han sidder i Collegiet den saarme —
Han sger, naar han spiser ved kort Bord,
For ingen Brits til Kjællingen Madame.

Dg ellers Pleer, der spise tidt hos os
Dg kjende rigtigt til den fine Løne,
De sig, Mangforordningen til Trods,
Min lille, rare Frue til min Kone.

Men — denne Herlighed er ikke stor;
For mens min stakkels Kone staar og neier,
Stu'pigen, ser jeg, lurer udenfor
Dg sniser, mens hun lader som hun feier.

Nei! det har ingen Art! Det er for galt!
Jeg har nu altid holdt af det Reelle:
Kan jeg ei brygge med mit eget Malt,
Saa la'er jeg være, det kan jeg fortælle!